

[Damsgaard.]

lede billede hører de naturligvis med. Derfor er det næppe forkert at sige, at det foreliggende finanslovsforslag i realiteten indebærer mere end dobbelt så store udgiftsstigninger som de 1.000 mill. kr., der direkte fremgår af forslaget sluttal.

For indtægtsposternes vedkommende er der først grund til at udtrykke glæde over, at den højtærede finansminister det sidste par år synes at have overvundet finansministres traditionelle tendens til at undervurdere statens indtægter fra de direkte skatter. Det holdt hårdt, for det er ikke så få år, jeg har måttet kritisere skiftende finansministre, før vi nåede så vidt og for denne posts vedkommende fik det, vi har kaldt et „ærligt finanslovsforslag“.

Tilbage står imidlertid at nå en tilsvarende realisme i vurderingen af statens anden og endnu større indtægtspost, nemlig afgifterne. Vi ved, at selv uden nogen ændring i øvrigt vil det højere indkomst- og forbrugsniveau, som gradvis er nået i løbet af 1964-65, betyde et højere afgifts-provenu i 1965-66, fordi det da vil virke i hele året. Hertil kommer, at blot et uændret pristal fra oktober til januar vil udløse en pristalsportion til foråret. Jeg skal ikke her gætte på resultatet af arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger, men selv uden dette ved vi jo, at selve den forventede produktionsstigning automatisk bl. a. gennem akkordlønninger og de forskydninger i arbejdskraftens sammensætning, der er en del af dens grundlag, vil medføre indkomststigninger, og vi ved af erfaring, at en vis procentvis stigning i indkomsterne giver sig udslag i noget større procentvis stigning i forbruget af netop de beskattede varer. Derfor må jeg have lov at udtrykke en vis skepsis over for forslaget skøn om kun ca. 6 pct.s stigning på denne post, afgifterne.

I forbindelse med selve forslaget er der imidlertid en post, som jeg især vil hæfte mig ved, nemlig anlægsudgifterne, hvor den højtærede finansminister regner med en udgiftsstigning på over 40 pct. Næppe

nogen og i hvert fald ikke venstre vil være uenig med den højtærede minister i, at der på dette område er meget store opgaver, som venter på deres løsning. Det drejer sig om uddannelsesbyggeri, hospitaler, plejehjem, sociale institutioner, trafikantlæg o. s. v., og vi har gennem årene fra venstres side gang på gang efterlyst bedre bevillingsmæssige oversigter over disse opgaver, så vi kunne nå så langt som muligt med deres løsning og samtidig undgå de senere års tilbagevendende skadelige og fordyrende anlægsstop og byggestop og udgiftsstop, og hvad disse udtryk for forfejlet offentlig planlægning ellers er blevet kaldt. Vi kan på dette som på andre områder ikke få alt på én gang, men en langsigtet planlægning og fornuftig prioritetsfølge vil virke fremmende og skabe mere forståelse inden for anlægsområdet. For bevilling alene gør det jo ikke; det er vinduespynt, hvis man ikke samtidig sikrer sig, at de praktiske muligheder for at gennemføre projekterne er til stede. Hvor gerne vi end havde set det, så modsvares de ønsker, man har om en udvidelse af statens bygge- og anlægsudgifter på mellem 40 og 50 pct., ingenlunde af en tilsvarende stigning i produktionsmulighederne inden for dette område. Skal udvidelsen af det offentlige bygge- og anlægsprogram derfor ikke blot ske ved at regulere, beskære mulighederne for at bygge boliger, arbejdspladser, eller betyde, at man sender endnu flere penge ud i en prisfordyrende jagt efter produktionsmuligheder, som ikke findes, så forudsætter det en virkelig indsats for at øge kapaciteten inden for bygge- og anlægssektoren.

Venstre har ved flere lejligheder peget på veje hertil, men lad mig blot her som et eksempel nævne det spørgsmål, det ærede medlem hr. Henry Christensen sidste onsdag rejste her i tinget vedrørende byggeri af plejehjem. Jeg tror, vi gør rigtigt i også ud fra de synspunkter at se nøje efter, hvorvidt der overhovedet er realitet i forslaget indhold på dette punkt.

Forslaget viser et overskud på drifts- og